

Henseende“ — med Hensyn til Valgrets-betingelserne — „maa jeg sige, at den forrige Kultusministers Cirkulære og Præstansættelseslov staa for mig som Forbillede. Han havde taget et klart og rent borgerligt Standpunkt der. Der var ikke Tale om haabløse Forsøg paa at rense ud. Baade i Cirkulæret og i det Lovforslag, vi fik forelagt i Foraaret, men som desværre ikke blev behandlet, sagde man rent og klart: De, som ere Medlemmer af Folkekirken, ere Medlemmer af Folkekirken, og de, som ikke ere det, ere det ikke, og derefter rette vi os, og kun derefter kan en borgerlig Lovgivning rette sig.“ Det ærede Medlem vil altsaa se, at paa begge Punkter har han i Dag gjort sig skyldig i en fuldkommen Misforstaaelse af min Tale.

Moltesen: Af de to Lovforslag, som nu ligge her paa Tingets Bord, er det om Menighedsraad en gammel Bekendt. Det er en gammel Lap, der blev revet af i Fjor ved Tidernes Ugunst, som vi skulle til at sætte paa igen, og det lader til, at det skal gaa pænt med denne Istandsættelse, efter hvad der er sagt i Gaar og i Dag. Derimod er Forslaget til Lov om Tillæg til Lov om Brugen af Kirkerne en ny Lap, som skal sættes paa Folkekirkens gamle Klædning. Her i Tinget plejer man at anvende Ordet „at sætte en ny Lap paa en gammel Klædning“ som noget overordentlig nedsættende. Jeg tror, det beror paa en stærk Selvovervurdering her i Tinget, thi det eneste, vi kunne gøre her i Rigsdagen, er at sætte Lapper paa gamle Klæder. Det, det gælder om for os, er kun at være gode Lappeskræddere. De eneste, der kunne væve helt nye Klæder, ere Profeterne, og Profeter passe ikke i moderne Rigsdage. Hvis det skulde ske, at en Profet, som tillige var Politiker, kom herind i Rigsdagen, ja, saa vilde han blive Diktator, og saa vilde han rydde hele Historien og, som det er sket tidligere, opslaa Plakater, hvorpaa der staaar: Huset er til Leje. Jeg ønsker ikke, det skal ske, i alt Fald medens jeg sidder her i Tinget. Nej, lad os som Politikere besinde os paa, hvad vi kunne gøre, nemlig dette, at være gode Lappeskræddere, det maa selv Socialdemokraterne finde sig i, efter at deres profetiske Periode nu er forbi, og de fra at være Profeter ere blevne Opportunister og Dogmatikere og ere gaaede ind i den samme Ramme som vi andre. Det gaar med den socialdemokratiske Bevægelse som med enhver anden, at den forløber ud i Opportunisme og Dogmatisme.

Her gælder det imidlertid om, at vi følge det Ord, at man ikke maa sætte en Lap af uvalket Tøj paa den gamle Klædning, thi saaledes staaar der i Bibelen. Jeg er sikker paa, at de fleste herinde have haft Lapper paa deres Bukser, og at deres Mødre have sat nye Stykker Tøj ind i gamle Bukser, og det have de gjort Ret i, men det, man ikke skal gøre, er at sætte uvalket Tøj paa gamle Klæder, thi saa sker det, som det staaar i Skriften: Det river det gamle endnu mere i Stykker. Nu er det saaledes, at Loven om Menighedsraad er bleven valket godt igennem, siden den blev fremsat af det ærede Medlem fra Ringkøbing, og man valker stadig væk paa Forslaget. Jeg er ikke i Tvivl om, at saaledes som Sagerne foreligge, passer det i Folkekirkens gamle Klædning — i Statskirkens vil jeg hellere sige, thi Folkekirke er et Navn, vi vel have faaet ind i Grundloven, og som der er god Mening i, men det bliver i høj Grad misforstaaet, idet vi have en slet og ret Statskirke.

Men nu er Spørgsmaalet, om det paa Dagsordenen først opførte Lovforslag, det lille uskyldige Lovforslag, som er blevet modtaget som et Kælebarn her i Tinget, ikke i Virkeligheden er et Stykke uvalket Tøj, der bliver sat paa en gammel Klædning. Det er det Lovforslag, der væsentlig interesserer mig, thi dette lille Lovforslag har i sig en stor Rækkevidde, hvilket ogsaa blev antydnet af det ærede Medlem fra Ringkøbing i Gaar. Det kommer saa an paa, i hvilken Retning det gaar. Det er, som sagt, det Lovforslag, der glæder mig mest, det andet er nu debatteret saa stærkt igennem, at vi vel ikke komme dybere med det. Jeg kan kun lykønske den højtærede Kultusminister til, at han har faaet Lejlighed til at forelægge det lille Lovforslag om Tillæg til Lov om Brugen af Kirkerne, da jeg kan begribe, at han, som selv er Frimenighedsbarn, særlig har interesseret sig for det. I dette indgaar den højtærede Kultusministers eget personlige Syn; i det andet er det naturligvis mere Politikeren, der viser sig. Men det er velgørende at træffe noget af det personlige ogsaa i et Lovforslag. Jeg kan altsaa lykønske den højtærede Kultusminister, fordi hans Lovforslag nu faar den varme og hjertelige Modtagelse her i Tinget — den kan maaske næsten være ham besværlig ved al sin Hjertelighed; thi Hjertelighed hernede er ikke altid en Anbefaling i det høje Ting oven over os. Men der er jo den Mand, som var med til at faa Lovforslaget til at